

РЕШЕНИЕ

№ 72

гр. Смолян, 22.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Н. Кокудева

Членове: Петранка Р. Прахова
Зоя Ст. Шопова

при участието на секретаря Мара Ат. Кермедчиева
като разгледа докладваното от Зоя Ст. Шопова Въззивно гражданско дело № 20235400500084 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258-273 ГПК.

С Решение № 363/20.12.2022 г. по гр.дело № 836/2022 г. Смолянският районен съд осъжда Областна дирекция на МВР-Смолян да заплати на С. Х. С. следните суми: сумата от 2 103,83 лв., представляваща дължимото допълнително възнаграждение за положен и незаплатен нощен труд за периода 01.07.2019 г. - 29.08.2022 г., получени в резултат на преизчисляване на положените часове нощен труд с коефициент 1,143; сумата от 327,27 лв., представляваща мораторна лихва за забава, считано от първо число на месеца, следващ тримесечието, през което е положен трудът, до датата на предявяване на иска -29.08.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска - 29.08.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, както и 450 лв. разноски за адвокатско възнаграждение.

Областната дирекция също така е осъдена да плати по сметка на Смолянския районен съд държавна такса върху уважените искове в размер на 134,15 лв., както и разноски за вещо лице по съдебно-счетоводната експертиза в размер на 120 лв.

Срещу това решение е подадена допустима въззивна жалба от ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ на МВР-СМОЛЯН с искане да бъде отменено и искът – отхвърлен. Дирекцията претендира и за разноските пред двете инстанции.

В съдебно заседание за жалбоподателя, редовно призован, гл.юрк.Н. Ш. поддържа жалбата.

Въззиваемият С. Х. С., представляван от адв.В. П., в срок е подал отговор по чл.263, ал.1 ГПК, който обаче е изпратен на въззивния съд от РС-Смолян след изготвяне на разпореждането от 13.02.2022 г., съдържащо проект за докла почл.257 ГПК. С отговора въззиваемият оспорва жалбата.

В съдебно заседание въззиваемият, редовно призован, не се явява. За него пълномощникът му адв.В. П. оспорва жалба, моли да бъде потвърдено решение и да му се присъдят разноските за настоящото производство за адвокатско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Въззивният съд намира, че решението следва да се потвърди, като се имат предвид изложените от Смолянския районен съд мотиви на осн.чл.272 ГПК. По оплакванията в жалбата и доводите в писмените бележки на въззиваемия, касаещи решението от 24.02.2022 г. на СЕС по дело С[1]262/2020, настоящият състав съобразява следното:

Съгласно чл. 176 от ЗМВР, brutното трудово възнаграждение на държавните служители в МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, между които по т.3 на чл. 178, ал. 1 ЗМВР е възнаграждението за извънреден труд. Редът за организацията и разпределението на работното време, за неговото отчитане, за компенсиране работата на държавните служители извън редовното работно време и др. се определя на основание чл. 187 ал. 9 от ЗМВР /преди изменението с ДВ бр. 60/07.07.2020 г./ от министъра на вътрешните работи. В ал.3 от чл.187 от ЗМВР е посочено, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за период от три месеца. Според ал.5 на чл.187 ЗМВР, работата извън редовното работно време се компенсира с: 1. допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждение за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни - за служителите на ненормиран

работен ден; 2. възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на отчетен период - за служителите, работещи на смени. В ал.9 е предвидено, че редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

В периода от 01.04.2015 г. до 10.12.2019 г. са действали последователно Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. (в сила от 01.04.2015 г.) и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. (в сила от 02.08.2016 г.), издавани от министъра на вътрешните работи и всяка от тях е уреждала реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР. Текстовете на чл.3, ал.3 и в двете наредби са идентични. Според тях, при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 06,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период.

Наредба №8121з-407/11.08.2014 г. е отменена с приемането на Наредба №8121з-592/25.05.2015 г., издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 40 от 02.06.2015 г. Наредба №8121з[1]592/25.05.2015 г. от своя страна е отменена с Решение № 8585 от 11.07.2016 г. на ВАС по адм. дело № 5450/2016 г., влязло в сила от датата на постановяването му и обнародвано на 29.07.2016 г. Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. е отменена изцяло с Решение № 16766 от 10.12.2019 г. по адм.д. №8601/2019 г. на ВАС. Впоследствие действат Наредби с № 8121з-36/07.01.2020 г., отменена с Наредба № 8121з-1174/21.10.2020 г., отменена с Наредба № 8121з-1353/15.12.2020 г., отменена с Наредба № 8121-з-922/22.07.2022 г. В тази от 07.01.2020 г. както и в наредбите от 2015 и 2016 г., липсва изрично правило, аналогично на чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з407/11.08.2014 г., съгласно която, при сумирано отчитане на отработеното време, общият брой часове положен труд между 22, 00 и 6, 00ч. за отчетния период се умножава по 0, 143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период. Предвидено е само, че отработеното време между 22, 00 и 06, 00 ч. се отчита с протокол, като са посочени лицата, които го изготвят, сроковете за това и начинът на отчитане на броя отработени часове. Следващите наредби от 21.10.2020 г., от

15.12.2020 г. и от 22.07.2020 г. вече възпроизвеждат чл.187, ал.4 ЗМВР, съобразно изменението му от юли 2020 г., като предвиждат/чл.22, ал.3 и съответно чл.21 , ал.1/, че при сумирано изчисляване на работното време, нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1 съгласно чл. 187, ал. 4 от ЗМВР . Също така, чл.187 ЗМВР е изменен със ЗИДЗМВР, обн. в ДВ, бр.60/2020 г., в сила от 10.07.2020 г.; както и със ЗИДЗМВР, обн. в ДВ, бр.85/2020 г., в сила от 01.01.2021 г., с някои изключения.

След отмяната от ВАС на горните наредби от 2015 и 2016 г., и предвид уважения главен иск за възнаграждение за труда за периода 01.07.2019 г. – 29.08.2022 г., отношенията между страните следва да се уреждат от Наредба №8121з-407/11.08.2014 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР, обн. в ДВ, бр.69 от 19.08.2014 г., отм. с ДВ, бр.40 от 2.06.2015 г., в сила от 1.04.2015 г., в чийто чл.31, ал.2 изрично е било предвидено, че: „При сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22,00 и 6,00 ч. за отчетния период се умножава по 0,143. Полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период.“ Издадените след нея и отменени от ВАС две наредби не регламентират отчитане на отработените часове нощен труд с коефициент, аналогично на чл. 31, ал. 2 от наредбата от 2014 г.

Така, при липса на изрична законова регламентация и при предвиденото сумирано отчитане на отработените часове, но без посочен алгоритъм за преизчисляване, следва субсидиарно да се приложи разпоредбата на чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Прилагането на НСОПЗ следва и от принципа, че размерите на допълнителните възнаграждения не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство. Съгласно чл.9, ал.2 от НСОПЗ, при сумарно изчисляване на работното време, нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за дневно отчитане на работното време. Приложимият коефициент за преизчисляване на нощния труд в дневен е 1,143, получен при деление на нормалната продължителност на дневното /8 часа/ и нощното работно време /7 часа/.

Противното разбиране, изложено във въззивната жалба, би поставило държавните служители в системата на МВР в неравностойно положение както спрямо останалите държавни служители, така и спрямо служителите и работниците по трудово правоотношение, които получават допълнително възнаграждение за извънреден труд. В този смисъл и Решение № 311/08.11.2019 г. по гр. д. № 1144/2018 г. на ВКС, което е с предмет заплащане на други допълнителни възнаграждения на държавни служители в МВР, но дава принципно разрешение за субсидиарно прилагане на друг закон при липса на изрично уредено заплащане в ЗМВР; посочено е, че положителният отговор на въпроса за приложение на субсидиарни разпоредби е в съответствие с основния принцип на равенство и недопускане на дискриминация, закрепен в чл. 6 от Конституцията на РБ и чл. 14 от ЕКЗПОЧС. Следва да намери приложение принципът за законност, уреден в разпоредбата на чл. 5 от ГПК – когато съдът констатира непълнота или неяснота на закона, следва да приложи общия им разум и да основе решението си на основните начала на правото, обичая или морала. Липсата на уредба може да бъде преодоляна по реда на чл. 46, ал. 2 ЗНА - аналогия на закона, като се приложи общата уредба на трудовите правоотношения в тази насока.

Тук следва да се отчете, че въззиваемият е лице със статут на държавен служител – чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР. По отношение на работното време, почивките и отпуските на държавните служители чл. 50а, ал. 2 ЗДСл предвижда субсидиарно приложение на КТ относно допустимостта, продължителността, отчитането и заплащането на извънредния труд. ЗДСл и ЗМВР, както и горните наредби, съдържат специални норми, уреждащи ограничен кръг особени правоотношения, а именно тези, засягащи лицата със статут на държавни служители от структурите на МВР. Както ЗДСл, така и ЗМВР, могат да регламентират отношения, уредени от институтите на КТ по начин, различен от уредбата на кодекса, но не такъв, че да бъде влошено положението на лицата, спрямо които се прилагат правните разрешения, предвидени в КТ. Определеният максимален брой часове нощен труд от 8 часа съгласно чл. 187, ал. 3, изречение последно ЗМВР не установяват нормална продължителност на нощния труд, а представляват максималният брой часове нощен труд, допустим за полагане от служителите по ЗМВР. В чл. 187, ал. 3, изр. последно ЗМВР /до изменението с ДВ бр. 60/07.07.2000 г./

е посочено, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22, 00 и 6, 00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Посочената разпоредба не определя продължителността на нощния труд по ЗМВР, която да е осем часа, а не седем часа, както е за работещите по трудово правоотношение, което да налага приложението на коефициент 1, а не на коефициент 1, 143. По-скоро нормата разрешава полагане на нощен труд средно в размер на 8 часа за всеки 24-часов период, без да изключва приравняването му към дневния и съответно, без да изключва приложение на правилата за заплащане на извънреден труд, когато такъв е положен. От друга страна, съгласно чл. 187, ал. 1 ЗМВР /до изменението с ДВ бр. 60/07.07.2020 г./, нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица (така е посочено и в чл. 2 ал. 1 от трите Наредби от 2014 г., 2015 г. и 2016 г.). Тълкуването на тази разпоредба налага аналогични правни изводи на тези по приложението на чл. 136, ал. 1 -3 КТ, според които нормалното работно време е установено за работния ден и за работната седмица, като за работния ден то е продължителността му в рамките на едно денонощие - 8 часа, а за работната седмица, която е 5-дневна - 40 часа, и продължителността на работния ден е установена с оглед на дневната, а не на нощната част от денонощието. Работното време се дели на два вида: дневно (или денно), при което трудът се полага през денната част на денонощието, и нощно работно време, при което трудът се полага през нощната част на денонощието, което от своя страна е обусловило и отделната уредба на нощния труд в чл. 140, ал. 1 КТ.

В писмо изх. № 94-НН-198 от 29.08.2011 г. на МТСП е посочено, че когато нормалната продължителност на работното време е 8 часа (чл. 136 КТ) и нормалната продължителност на работното време е 7 часа (чл. 140, ал. 1 КТ), отношението е 8 ч/7 ч., т. е. коефициентът за превръщане на нощните часове в дневни е равен на 1, 143, като целта на този коефициент е да определи така възнаграждението на работника или служителя, че, когато той работи 7 часа през нощта, да получава възнаграждение за 8 часа. Посочено е също така, че в тези случаи служителят не работи извънредно по смисъла на чл. 143, ал. 1 КТ. Сумираното изчисляване на работното време е форма на отчитане на работното време, при която установената нормална продължителност на работното време се спазва средно за определен по-

продължителен период от време, който в процесния случай е тримесечен.

В тази насока от неоспореното заключение по счетоводната експертиза е видно, че, с оглед броя на нощните смени, всяка по 8 часа, след превръщането на отработените нощни часове в дневни, полученият брой часове надхвърля установеното работно време, поради което разликата се явява извънреден труд. Т.е., при съпоставката с общия брой нощни часове за периода като норма часове, разликата е извън тази норма и е извънреден труд. Поради това липсва смесване на понятията „нощен труд“ и „извънреден труд“ от районния съд.

Изложените дотук изводи не противоречат и на постановеното Решение от 24.02.2022 г. на съда на ЕС по дело C-262/2020, образувано по преюдициално запитване от РС- Луковит по дело със същия предмет на спора. С това решение не се отговаря конкретно на основния спорен по настоящото дело въпрос относно приложимостта на общата правна уредба на трудовите правоотношения и в правоотношенията с държавните служители в МВР, доколкото в обхвата на компетентността на СЕС са включени общностните норми и вътрешноправните разпоредби, които съдържат такива норми, а не националното право, и функцията на този съд не е да тълкува националните правни норми. Независимо от това следва да се изтъкне, че съдът на ЕС е достигнал до същите правни изводи, въз основа на които по[1]голяма част от българските съдилища (в това число и настоящият) до този момент са постановили решенията си, а именно: че чл.8 и чл.12,б.„а“ от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 04.11.2003 г. относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкува в смисъл, че не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор, като полицаите и пожарникарите, е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня, но при всички случаи в полза на тези работници трябва да има други мерки за защита, под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд.

Посочено е, че Директива 2003/88/ЕО, макар да не налага да се приеме особена разпоредба, която специфично да урежда нормалната и пределна

продължителност на нощния труд, задължава държавите-членки да следят да е гарантирано спазването на принципа за защита на безопасността и здравето на работниците, като в полза на полагащите нощен труд работници да има други мерки за защита. В т.79 от решението на СЕС е посочено, че, ако не е основана на обективен и разумен критерий, всяка разлика в третирането, която разпоредбите на националното право в областта на нощния труд въвеждат по отношение на различните категории работници, намиращи се в сходно положение, би била несъвместима с правото на Съюза и би налагала в такъв случай националният съд да тълкува националното право във възможно най-голяма степен с оглед на текста и целта на съответната разпоредба на първичното право, като вземе предвид цялото вътрешно право и приложи признатите от последното тълкувателни методи, за да гарантира пълната ефективност на тази разпоредба и да достигне до разрешение, съответстващо на преследваната от нея цел.

Както е установено по делото и съгласно натрупана съдебна практика, в ЗМВР такива мерки не са предвидени поради липсата на изрична регламентация за възможността положеният труд да бъде адекватно възмезден. В тази връзка за сочените от жалбоподателя "компенсационни механизми" - допълнителни материални стимули и нематериални блага, предвидени в ЗМВР за служителите, не може да се приеме, че представляват допълнителна защита или обезщетение по смисъла на Директивата и решението на СЕС по преюдициалното запитване. Тези придобивки ползват и други служители на МВР, а не само полагащите нощен труд, поради което на тях не може да се придава качеството на обезщетение, след като не са насочени специално към категорията служители, полагащи нощен труд, нито пък се предоставят поради и съобразно продължителността на труда им през нощта.

Следователно, предвид даденото в решението на СЕС разрешение, нощният труд на служителите по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР следва да бъде обезщетяван, но в специалния ЗМВР и наредбите по неговото прилагане не е предвидено такова обезщетение, което да компенсира своеобразната тежест на нощния труд, нито пък има методика за изчисление на такова обезщетение, каквато е имало в отменената Наредба от 2014 г. В решението на СЕС е изложено, че липсата на механизъм в следващите наредби от 2015 и 2016 г. за преобразуване на нощните часове в дневни се обясняват със съображения от

правен и икономически порядък, но подобен аргумент видимо не отразява допустимата от закона цел, годна за обоснове разглежданата в главното производство разлика в третирането на работниците от частния и от публичния сектор, в частност полицаите и пожарникарите.

Част от исковия период: 10.07.2020 г. – 29.08.2022 г. е във време, в което вече действа изменението чл.187 ЗМВР, както и отменените наредби с № 8121з – 1174 и № 8121з-1353, и сега действащата № 8121з-922 от 22.07.2022 г. Съгласно ал.1, изр.2-ро на чл.187 ЗМВР, според изменението, което е в сила от 10.07.2020 г., нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период. Създадена е нова ал.4, според която, при сумирано изчисляване на работното време, нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал. 1. Този коефициент се равнява вече на единица, а не на 1,143, какъвто коефициент се използва по силата на субсидиарното прилагане на чл.9, ал.2 от НСОПЗ при сумарно изчисляване на работното време. Както се посочи по-горе, съответно с чл.22, ал.3 и чл.21, ал.3 от наредбите от 2020 г. и 2022 г. се възпроизвежда разрешението в ЗМВР, като е предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент единица съгласно чл. 187, ал.4 от ЗМВР.

С тези изменения вече се установява законово закрепено неравенство в третирането на полицаите и пожарникарите, те са поставени в неравностойно положение спрямо останалите държавни служители и работещите по трудово правоотношение и това е в противоречие с изрично прогласеното в чл.188, ал.2 от ЗМВР приложение спрямо служителите на МВР на уредената в КТ специална закрила на нощния труд.

С решението от 24.02.2022 г. на СЕО по дело № 262/2020 г., съдът приема в т.73-79, че: „Що се отнася до обосноваността на евентуалната разлика в третирането, следва да се припомни, че, съгласно постоянната съдебна практика, разликата в третирането е обоснована, когато се основава на обективен и разумен критерий, тоест, когато е свързана с допустима от закона цел на съответното законодателство и е съразмерна на тази цел (решение от 29 октомври 2020 г., *Veselibas ministrija*, C-243/19 ,

EU:C:2020:872, т. 37 и цитираната съдебна практика). В това отношение от преюдициалното запитване следва, че спорната в главното производство липса на механизъм в Наредби № 81213-592 и № 81213-776 за преобразуване на нощните часове труд в дневни се обяснява със съображения от правен и икономически порядък. От една страна, съгласно член 187, алинеи 1 и 3 от Закона за МВР нормалната продължителност на труда през деня и през нощта е еднаква и затова съотношението между нормалната продължителност на труда през деня и тази през нощта е 1 и не налага преобразуване. Освен ако не покажат друго проверките, които следва да направи запитващата юрисдикция обаче, подобен аргумент видимо не отразява допустима от закона цел, годна да обоснове разглежданата в главното производство разлика в третирането. От друга страна, запазването на подобен механизъм за преобразуване би изисквало значителни допълнителни финансови средства. Подобен аргумент обаче не може да се приеме. Всъщност правото на Съюза наистина не е пречка за държавите-членки да вземат предвид бюджетни съображения, успоредно със съображения от политически, социален или демографски порядък и да въздействат върху естеството или обхвата на мерките, които смятат да приемат, но такива съображения не могат сами по себе си да представляват цел от общ интерес. Следва да се припомни, че, ако не е основана на такъв обективен и разумен критерий, всяка разлика в третирането, която разпоредбите на националното право в областта на нощния труд въвеждат по отношение на различни категории работници, намиращи се в сходно положение, би била несъвместима с правото на Съюза и би налагала в такъв случай националният съд да тълкува националното право във възможно най-голяма степен с оглед на текста и целта на съответната разпоредба на първичното право, като вземе предвид цялото вътрешно право и приложи признатите от последното тълкувателни методи, за да гарантира пълната ефективност на тази разпоредба и да достигне до разрешение, съответстващо на преследваната с нея цел (решение от 6 октомври 2021 г., Sumal, C-882/19 , EU:C:2021:800, т. 71 и цитираната съдебна практика). По всички изложени съображения на втория въпрос следва да се отговори, че членове 20 и 31 от Хартата трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор,

включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, тоест е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел.“

В същото решение е разяснено/т.38-т.40/, че правото на всеки работник на ограничаване на максималната продължителност на труда и на периоди на почивка, по-специално междудневна, не само представлява особено важно правило на социалното право на Съюза, но и е изрично прогласено в член 31, параграф 2 от Хартата, на която член 6, параграф 1 ДЕС придава същата юридическа сила като Договорите (решение от 17 март 2021 г., *Academia de Studii Economice din București*, C-585/19, EU:C:2021:210, т. 36 и цитираната съдебна практика).

Според т.39,“ разпоредбите на Директива 2003/88, и по[1]специално членове 8 и 12 от нея, уточняват това основно право и поради това трябва да се тълкуват с оглед на него (решение от 17 март 2021 г., *Academia de Studii Economice din București*, C-585/19, EU:C:2021:210, т. 37). Съгласно т.40, с това напомняне, от постоянната практика на Съда следва, че при тълкуването на разпоредба от правото на Съюза следва да се вземат предвид не само нейният текст, но и контекстът ѝ и целите на правната уредба, от която тя е част (решение от 11 юни 2020 г., *CHER Equipment Pooling*, C[1]242/19, EU:C:2020:466, т. 32 и цитираната съдебна практика).“

Съгласно чл.5, ал.4 от КРБ, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. Такъв е ДЕС, който, както е посочено и в решението на СЕС, в своя член 6, параграф 1, придава на Хартата на основните права на ЕС същата юридическа сила като Договорите (решение от 17 март 2021 г., *Academia de Studii Economice din București*, C-585/19, EU:C:2021:210, т. 36 и цитираната съдебна практика).

По т.1 от диспозитива на решението на СЕС е прието, че: 1) Член 8 и член 12, буква а) от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време, трябва да се тълкуват в смисъл, че не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната

продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня. При всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. С промяната на ЗМВР не са предвидени такива мерки за защита, които да ползват само полагащите нощен труд държавни служители по чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР, а съществуващите в ЗМВР защитни мерки се прилагат и спрямо неполагащи труд през нощта държавни служители. По този начин, както е описано и в т.69 от решението на СЕС, националното право видимо изключва държавните служители в МВР, като полицаите и пожарникарите, от обхвата на общия правен режим, който предвижда ограничение от седем часа на нормалната продължителност на нощния труд, от една страна, а от друга, не предоставя на тези държавни служители възможността за преобразуване на нощния труд в дневен.

При това положение разпоредбата на чл.187, ал.4 ЗМВР и изр.второ на ал.1 на същия член, както и чл.22, ал.3 от Наредба № 8121з[1]21.10.2020 г., и чл.21, ал.3 съответно от Наредби № 8121з-15.12.2020 г. и № 8121-922 от 22.07.2022 г., не следва да се прилагат, защото са несъвместими с правото на Съюза – те допускат определената в законодателството на държава-членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, без тази разлика в третирането да се основава на обективен и разумен критерий, тя не е свързана с допустима от закона цел на нашето законодателство и е не е съразмерна на тази цел. Изменението в ЗМВР, изрично закрепващо еднаква продължителност от 8 часа на нощния труд с дневния и прилагането на коефициент единица, не се основава на обективен и разумен критерий, свързан с допустима от закона цел. Не се открива друга причина за промяната в закона, освен спестяването на значителни финансови средства; както и преодоляване на преобладаващата практика на съдилищата в страната, която уважава исквете на полицаите и пожарникарите в резултат на прилагане, заради празнотата в закона преди горното изменение, и наредбите, на чл.9, ал.2 НСОПЗ. Както е посочено и в самото решение на СЕС, обаче, подобен аргумент видимо не отразява

допустима от закона цел, годна да обоснове разглежданата в главното производство разлика в третирането и не може да се приеме спестяването на значителни финансови средства като аргумент, за да е допустима разлика в третирането. Указано е по т.79 от решението на СЕС, че ако не е основана на такъв обективен и разумен критерий, всяка разлика в третирането, която разпоредбите на националното право в областта на нощния труд въвеждат по отношение на различни категории работници, намиращи се в сходно положение, би била несъвместима с правото на Съюза и би налагала в такъв случай националният съд да тълкува националното право във възможно най[1]голяма степен с оглед на текста и целта на съответната разпоредба на първичното право, като вземе предвид цялото вътрешно право и приложи признатите от последното тълкувателни методи, за да гарантира пълната ефективност на тази разпоредба и да достигне до разрешение, съответстващо на преследваната с нея цел.

Така, при положение, че не следва да се прилагат изр.2 на ал.1 от чл.187 ЗМВР и ал.4 на същия член, и съответно посочените по-горе чл.22, ал.3 и чл.21, ал.3 от наредбите, заради несъвместимостта им с правото на Съюза, ще се приложи същото разрешение на спора, което е дадено при редакцията на ЗМВР преди изменението от юли 2020 г. – налице е празнота в уредбата, ето защо се прилага чл.9, ал.2 от НСОПЗ и преизчисляването на възнаграждението за положения от ищеца труд през нощта през целия исков период става с прилагане на коефициент 1,143.

На осн.чл.78, ал.1 ГПК жалбоподателят следва да бъде осъден да плати на въззиваемия разноските във въззивното производство от 500 лв. за адвокатско възнаграждение. Неоснователно е възражението за неговата прекомерност, защото е дори под минимума, предвиден в чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/2004 г. в редакцията и към януари 2023 г., а по делото е проведена защита и с доводи, касаещи правото на ЕС.

По изложените съображения Смолянският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 363/20.12.2022 г. по гр.дело № 836/2022 г.
на Смолянския районен съд.

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ на МВР-Смолян да заплати на С.
Х. С., ЕГН *****, направените във въззивното производство разноси
за адвокатско възнаграждение от 500 лв./петстотин лева/.

Решението не подлежи на обжалване заради ограничението по чл.280,
ал.3, т.1, пр.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____